

LJ. BABIĆ, *Moj rodni kraj*, Zagreb, Moderna galerija

1945. B. se koristi pretežno pastelom i još jednom pokreće svoje velike ritmove: svjetla i sjene nad velebitskim kamenjarom (*Tulove grede*, 1954), amorfnu žutulu uveloga lišća (*Iz moga vrta*, 1956).

B. se sa svojim izrazitim osjećajem za sceničnost vrlo rano našao u kazalištu. Scenografiju je počeo proučavati na Stuckov savjet; u Parizu je gledao »Ruski balet« S. Djagiljeva. God. 1916. spontano objavljuje svoje scenske zamisli a prvu inscenaciju radi 1918. za Strindbergov *Samrtni ples*. Osniva i vodi prvo hrv. lutkarsko kazalište, »Teatar marioneta« u

Zagrebu, 1920. S kazalištem trajno surađuje od Krležine *Golgote* 1922. do *Areteja* 1959. Suprotstavlja se tradicionalnim iluzionističkim rješenjima i unosi u scenu elemente plastike i konstrukcije, naglašava sintezu prostorno-plastičkog i likovno-slikarskoga doživljaja pozornice. Njegova inventivnost posebno dolazi do izražaja u suradnji s B. Gavellom, koji režira Krležine praeizvedbe ili djela W. Shakespearea (*Richard III*, 1923; *Na tri kralja*, 1924). Za svoj scenografski opus koji broji oko 200 postava dobio je Grand prix na Međunarodnoj izložbi dekorativnih umjetnosti u